

A	B <small>OBTINENDUS</small> est, qui actu existit, cùm autem non in possessionem venerit, agenti est propositus, ut acquiratur. Quomodo qui alicubi jam existit ager, sed Titio non est proprius, Titio ementi tanquam finis est propositus, ut æquò pretiò emtus in possessionem ipsius cedat.
	C <small>ONSERVANDUS</small> est, qui acquisitus aut in subiectum introductus est; cùm iutem denuò amitti possit, agenti est propositus, ut per idonea media conservetur. Sicut qui recuperavit sanitatem, deinceps non aliâ fini utitur medicamentis, quâm ut eam inviolatam conservet.
5. Alius est	F <small>ORMALIS</small> , & est qualibet circa objectum operatio, cuius gratiâ aliquid sit aut fit.
vel	O <small>BJECTIVUS</small> , & est ipsum hujusmodi operationis objectum. Ita homins Christiani ac fidelis ultimus finis, tûm DEus est, tûm visio beatifica; sed DEus est finis objectivus hòc ipsò, quod est objectum visionis beatificæ: at visio beatifica est finis formalis.
6. Alius est	I <small>NTERNUS</small> , qui nempe in potestate artis vel artificis est; puta, ut per artem & ex artis præscripto, positis aliis quoque requisitis, quoties opus est, effici possit. Sicut qui artificium scribendi callet, si atramentò chartâ & calamo manusque ministerio sit instritus, quoties luet, scripturam conficit.
vel	E <small>XTERNUM</small> , qui non est in potestate artis vel artificis; ita videlicet, ut vel planè non per eam, artem, vel non quoties opus est, effici possit. Ut persuasio respectu Oratoria; Sanitas respectu Medicinae.
7. Alius est	G <small>ENERALIS</small> , ut finis generalis Ethicæ est <i>τραπέζις</i> , specialis beatitudo civilis, quæ sub illâ, ut species sub genere comprehenditur. Et finis generalis Architectonicæ est <i>πόλης</i> , sed specialis ædificatio.
vel	S <small>PECIALIS</small> , ut ædificatio respectu artis Architectonicæ. Differunt ut Genus & Species.
8. Alius est	N <small>ATURALIS</small> , ad quem aliquid ex naturâ suâ ordinatur. Et hujusmodi est, cuius gratiâ res tota facta est & existit; sicut serra sectionis, calamus scriptionis, ars frenifactoria efficiendâ freni, medicina sanitatis gratiâ est vel fit.
vel	A <small>RBITRARIIUS</small> , ad quem aliquid ex intentione agentis ordinatur, cùm illius gratiâ non sit factum aut existat. Sicut lapis non est factus aut existit clavi in parietem adigendi causa; aliquando tamen ex intentione hominis clavum in parietem figere volentis, ad istum finem usumque adhibetur, idque planè per accidens.
9. Alius est	P <small>RINCIPALIS</small> , cuius gratiâ aliquis ageret, etiam si nullum alium finem intenderet.
vel	M <small>INUS PRINCIPALIS</small> , cuius gratiâ aliquis non ageret, nisi alium finem unâ sibi propositum haberet. Ita Bibliopolæ Francofurtum proficisci duo fines possunt esse propositi; primum ut libros ibi emat vel vendat; deinde ut amicum veterem vel filium ibi degentem invisat. Quorum ille finis principalis, hic minus principalis est.
10. Alius est	F <small>ULTIMUS</small> , quò obtentô vel acquisitô acquiescimus, nec ad alium finem tendimus.
vel	S <small>ECUNDUM QUID</small> , scilicet in eodem rerum genere, ut sanitas in serie rerum ad Medicinam pertinentium, beatitudo in genere rerum & actionum moralium in vita civili.
	F <small>INIS INTERMEDIUS</small> est, quò obtentô sive acquisitô non acquiescimus, sed ad alium finem tendimus, sive in certô rerum genere, ut cum in genere morum, virtute acquisitâ, non sumus otiosi, sed ex illâ operamur felicitatis causa. Sive absolute, ut cum sanitatem ad DEI gloriam referimus, non obstante, quod sanitas sit finis ultimus secundum quid, scilicet in genere rerum medicinalium.

ANNOTATA.

(a.) Finis sumitur bifariam (1.) pro extremo s. ultimô alicujus rei, extra quod nihil ejus reperitur & vocari solet finis terminationis, quia rem terminat, estque interdum positivus, ut limes agri finis est; interdum privatus, quomodo mors Rom. 6. finis dicitur operum impudicitiae atque injustitiae. Ubi mens Apostoli est, quod ultimum in operibus injustitiae & impudicitiae sit mors. (2.) pro causa finali, cuius gratia aliquid est vel fit & vocatur finis motionis, quomodo sanitas est causa deambulationis. H. I. sumitur in significatu posteriori.

(b.) De ratione causandi (per quam intelligimus id, quò causa in actu primô constituitur) notandum, quod illa sicut in efficiente, ita quoque in causâ finali distincta sit à causalitate. Namque sicut ratio causandi in causâ efficiente est ipsa potentia agendi in actu primô, causalitas vero actio vel ipse influxus in actu secundô: Ita etiam in causâ finali aliud est vis ad movendum seu excitandum efficiens ad media eli-

genda in actu primô; aliud vero ipse influxus s. motio, quâ actu secundô movet. Est autem illa vis movendi nihil aliud quâm bonum cognitum & quidem sub ratione boni, quod ex eo probari potest, quia nempe causa finalis non influit nisi alliciendo & movendo voluntatem, & nihil allicit ad se voluntatem, nisi quâ bonum juxta illud i. Ethic. cap. i. Bonum est quod omnia appetunt. Ut igitur bonitas est ratio movendi voluntatem, (siquidem voluntas nostra non potest ferri in aliquid nisi sub ratione boni; Nemo enim intendens ad mala operatur.) ita quoque eadem bonitas est ratio causandi in causa finali.

§. Dicatum fuit notanter bonum cognitum: et si enim bonum una & sufficiens ratio est, per quam aliquid aptum sit, ut possit adpetitum allucere, tamen quia aliquid actu finis causalitatem exercere nequit, nisi sit cognitum, ut aliás in se sit bonum, ideo cognitione ad rationem causandi & causalitatem finis requiritur tanquam conditio aliqua sine quâ non, aut tanquam